

JESÚS DE

NATZARET

ÍNDEX

• PROVES DE L'EXISTÈNCIA DE JESÚS DE NATZARET

La qüestió de l'existència de Jesús no es planteja de feorma sèria fins a finals del segle XVIII. Jesús de Natzaret no és un mite, va existir de veritat i la seva història es pot localitzar i datar.

Per situar a Jesucrist, s'usen tota classe de documents: historiadors romans i jueus, arqueologia, escrits religiosos jueus i evidentment, els evangelis i cartes dels primers cristians. En resum, fonts cristianes i fonts no cristianes.

Comencem doncs per les fonts cristianes:

El primer que tobem són els evangelis. Els primers passatges evangèlics que ens donen alguna dada cronològica de Jesús són: Lc 1, 5, on es parla dels temps d'Herodes, moment en el que va néixer Jesús; Mt 2, 2, que ens parla de l'anunciació; Lc 2, 1-7, que ens explica l'edecte de Cèsar August i del cens que es fa per aquelles dades; Lc 3, 1-3, passatge corresponent a la predicació de Joan Baptista; Lc 3, 23, que ens parla de l'edat de Jesús; Lc 23, 54, dia de la preparació per a la mort i passió en creu.

Prova també cristiana de l'existència de Jesús de Natzaret són les declaracions de St. Justí, que diu que en temps de Ponç Pilat va haver una crucifixió d'un tal Jesús de Natzaret.

De fonts no cristianes en tenim bàsicament cinc. La primera és el testimoni escrit de Suetoni, que l'any 120 escriu sobre esdeveniments de l'any 51 i diu que l'emperador Claudi va expulsar de roma als jueus perquè, per la influència de Crist, van arribar a ser causa permanent de desordre.

Tàcit, el gran historiador romà, a un text de l'any 117, escriu a propòsit de l'incendi de Roma de l'any 64, atribuït a Neró. Neró per negar-ho va acusar els cristians, anomenats així per Crist, que havia estat entregat al suplici pel procurador Ponç Pilat durant el principat de Tiberi.

Troblem també el testimoni de Plini el Jove que escriu consultant a Trajà, l'any 110 aporximadament, sobre un gran problema sòcio econòmic que tenien a causa d'una secta, els Cristians, que un cop per setmana, anaven a pregar i cantaven un himne al seu Déu, Jesús de Natzaret que fou condemnat a mort en temps de Ponç Pilat. La carta deia que es reunien i menjaven carn humana. El problema sòcio-econòmic venia donat perquè ja no compraven animals per sacrificar-los.

Flavi Josep, l'únic historiador jueu de l'època del que conservem els seus escrits ens parla de Joan Baptista i en dues ocasions de Jesús, que en temps de Ponç Pilat era molt popular i que havia fet molt bé, però que pel contrari se saltava les lleis. Malgrat tot, el reconeix com un gran profeta encara que no com a Fill de Déu.

Com podem veure són diverses les proves que trobem sobre l'existència de Jesús. Si no bé totes reconeixent-lo com a Fill de Déu, si com a profeta o bé com a persona que va existir.

• LA INFÀNCIA DE JESÚS. DADES HISTÒRIQUES, EL SENTIT DE LES METÀFORES.

- EL MISSATGE DE JESÚS, COM ENSENYAVA, QUÈ DEMANA ALS SEUS SEGUIDORS, QUINA ÉS LA SEVA CARACTERÍSTICA, QUÈ REVEL·LA SOBRE DÉU.

La vinguda de Jesús havia estat anunciada pels profetes molts segles abans. Tothom n'havia sentit a parlar i l'esperava. S'ha complert el temps, i el Regne de Déu és a prop, convertiu-vos i creieu en el missatge joïós, és a dir, en la bona nova. (Mc 1, 15).

Per a comprendre aquestes expressions cal situar-se a l'època i pensar com era la gent a qui parlava. Els qui l'escoltaven eren el poble oprimat i tractat injustament; per tant, esperaven i desitjaven un Messies, un Salvador, algú que els encoratges i els portés l'alliberament i la salvació.

Jesús manifestava predilecció pels marginats, per les persones rebutjades i menystingudes en el seu temps. Jesús els tenia molt en compte.

Entre aquests marginats cal esmentar: els pecadors, als que Jesús ofereix perdó; els malats, als que Jesús dedica una atenció especial tot i que eren impurs només per aquest fet; les dones, també considerades impures; els pobres, que no tenien diners i per tant estaven mal considerats i finalment els infants, als que Jesús mostra un aplexi singular.

Jesús anuncia el Regne de Déu, que no és cap regne polític, ni de poder, i demana als homes i a les dones que l'acullin.

En el seu missatge Jesús explica les característiques d'aquest Regne. Primer de tot ens diu que el Regne de Déu és a prop, que és present als nostres cors i perquè arribi, les persones han de vigilar i estar atentes. Jesús també ens revela que en aquest nou món, pot haver-hi errors i mancances, que no tot és bo ni dolent. També ens diu que tots els homes i dones estan convidats a participar en aquest Regne, que el que realment importa per entrar-hi és el cor de cadascú i no l'aparença externa.

El Regne de Déu viu dins de cada persona i és gratuït, Déu no estima posant condicions, l'amor de Déu és immens i per sempre més.

Déu Pare, va enviar el seu fill, Jesús, perquè tots el coneguessim. Amb la seva manera de viure, Jesús va ensenyar el rostre autèntic de Déu, ens revela la bondat de Déu Pare.

Déu té cura de les persones, comprén les nostres febleses, confia en la llibertat de les persones, estima les persones i està amb tothom, Déu desitja la col·laboració de tots nosaltres per a la construcció d'un món millor.

Per explicar tot això Jesús utilitza les Paràboles, els Miracles i els Discursos.

Una Paràbola, és una història breu, real o imaginària, que parteix d'un fet concret de la vida, que Jesús fa servir per a facilitar que la gent humil entengues bé el missatge que Ell volia transmetre. Sempre inclouen personatges i escenes de la vida diària.

La intenció de Jesús quan explicava els paràboles era que les persones que les sentien reflexionessin sobre els fets viscuts pels protagonistes i n'extraguessin un ensenyament útil per a la seva vida.

Les paràboles de Jesús van ser escoltades per molta gent, però el seu missatge només va ser entès per uns quants.

Durant la seva vida pública, Jesús va fer molts Miracles, fets extraordinaris que no es poden explicar mitjançant les lleis de la natura. Quan algú demanava algun miracle a Jesús, Ell a canvi només demanava fe. És per això, que Jesús els deia: La teva fe t'ha salvat.

A part de paràboles i miracles, com hem dit abans, Jesús també transmetia el seu missatge mitjançant discursos. Foren un total de cinc els que va fer al llarg de la seva vida.

- CAUSES DE LA SEVA PASSIÓ I MORT EN CREU.

Jesús s'adonava de l'odi que portava la seva presència als caps religiosos. Aquests s'esperaven que el Messies complís la Llei de Moisès i Jesús no ho feia, si més no, com ells volien.

Ell no va buscar la mort, aquesta li va venir imposada des de fora i ell es va limitar a acceptar-la com a expressió de la llibertat i la felicitat a la causa de Déu i dels homes.

S'acostuma a dir que a la condemna de Jesús van intervenir dos factors, un polític i un religiós.

Jesús, primerament és condemnat com a blasfem per presentar un Déu diferent del predicat fins el moment pels caps religiosos. Jesús va desemmascarar la hipocresia religiosa que hi havia. Jesús predicava un altre Déu. Per altra banda, les autoritats polítiques romanes el van condemnar per revel.

Pels que veien a Jesús com un embaucador o un revel i líder de revelió, la seva mort només significava la mort d'un malfactor. Pel grup de gent que vivia al seu voltant en un primer moment van pensar que Déu l'havia abandonat, va ser després de la resurrecció que van veure el sentit de la seva vida i inclús el de la seva mort.

El que és ben cert és que Jesús va morir per nosaltres, amb la seva passió i mort en creu, ens va redimir dels nostres pecats. Jesús va morir per salvar-nos a nosaltres.

1

6